

Sygn. akt IV Ua 10/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Jacek Witkowski (spr.)

Sędziowie : SO Katarzyna Antoniak

SO Jerzy Zalasieński

Protokolant : sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2018 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku T. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do zasiłku chorobowego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 grudnia 2017r. sygn. akt IV U 161/17

oddala apelację.

K. A. J. W. J. Z.

Ua 10/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawczyni T. T. prawa do niezrealizowanego zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2017 r. do 2 kwietnia 2017 r. po zmarłym w dniu (...) synu M. T. (1). Organ rentowy wskazał, że w świetle obowiązujących przepisów rodzic może ubiegać się o tego rodzaju świadczenie po zmarłym dziecku, jeśli wykaże, że przed śmiercią przyczyniało się ono do jego utrzymania, a takie okoliczności nie zaistniały w niniejszej sprawie.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła T. T. podnosząc, że zmarły syn nie miał żadnych innych członków rodziny mogących ubiegać się o niewypłacony zasiłek chorobowy i jej zdaniem matka jest uprawniona do wypłaty takiego zasiłku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał T. T. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 marca 2017 r. do 2 kwietnia 2017 r. po zmarłym M. T. (1).

Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

M. T. (1), jako osoba prowadząca działalność pozarolniczą, w okresie od 1 marca 2017 r. do 2 kwietnia 2017 r., był niezdolny do pracy i korzystał ze zwolnienia lekarskiego. W dniu 2 kwietnia 2017 r. M. T. (1) zmarł.

Do dnia śmierci M. T. (1) był kawalerem. Mieszkał w parterowym domu jednorodzinnym wraz z matką T. T. oraz bratem M. T. (2). Do chwili śmierci M. T. (1) wnioskodawczyni utrzymywała się z renty rodzinnej po zmarłym mężu w wysokości ok. 1.800 zł miesięcznie. Pracę zarobkową wykonywał również brat zmarłego M. T. (2). Na co dzień wszyscy domownicy korzystali z jednej kuchni, razem gotowali i spożywali posiłki. M. T. (1) brał na siebie ciężar utrzymania wszystkich mieszkańców domu i wykonywania bieżących prac. Z dochodów z prowadzonej działalności gospodarczej opłacał część rachunków za media, kupował opał oraz produkty żywnościowe dla rodziny. Poza tym zajmował się uprawą ziemi w gospodarstwie, którego był współwłaścicielem wraz z matką.

W rozważaniach, Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 65 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa także treści art. 63¹ § 2 kp, art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd pierwszej instancji, przywołał również art. 65 ust. 1 powołanej ustawy i art. 71 pkt 1 i 2 ustawy o FUS.

Odnosząc stan faktyczny do podanych przepisów, Sąd Rejonowy przyjął, że M. T. (1) do chwili śmierci mieszkał razem z matką i bratem. Prowadzili oni jedno gospodarstwo domowe, wspólnie ponosząc koszty utrzymania. Sąd pierwszej instancji wskazał, że M. T. (1) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania swojej matki. Polegało to na dokonywaniu codziennego zakupu żywności oraz węgla na zimę. Ponadto, zmarły M. T. (1) pomagał przy wykonywaniu prac w gospodarstwie rolnym, przez co również przyczynił się do sytuacji materialnej i bytowej swojej matki. Sąd Rejonowy, przywołał również definicję określenia „przyczynianie się”. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, działania M. T. (1) spełniały te wymogi. Dlatego też, ubezpieczona jako rodzic zmarłego nabyła uprawnienie do świadczenia w postaci zasiłku chorobowego po zmarłym dziecku.

Od wyroku tego apelację złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który zarzucił w/w wyrokowi Sadu Rejonowego naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc, polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów w skutek czego przyjęto, że M. T. (1) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania matki T. T.. Skarżący, zarzucił także naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. wszystkich tych, które przywołał w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy. W konkluzji, skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji, strona skarżąca twierdziła m.in., że ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy stoją w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Mianowicie, T. T. pobierała rentę rodzinną po zmarłym mężu w wysokości ok. 1800 zł i kwota ta, zaspakajała jej podstawowe potrzeby związane z utrzymaniem. W związku z tym, nie istniała potrzeba aby M. T. (1) przyczyniał się do utrzymania swojej matki w mniejszym lub większym zakresie. Apelujący podkreślił również, że ubezpieczona była spadkobiercą gospodarstwa rolnego wraz z synami. W związku z powyższym, M. T. (1) nie partycypował w kosztach utrzymania domu i gospodarstwa rolnego.

W toku postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe poprzez dodatkowe przesłuchanie w charakterze strony ubezpieczonej oraz zaświadczenie z Urzędu Skarbowego o dochodach uzyskanych przez M. T. (2) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w 2016r. i 2017r. Na podstawie tych dowodów, Sąd ustalił, że ubezpieczona T. T. ponosiła znaczne koszty związane z rehabilitacją z której korzystała prywatnie, ma ona bowiem bezwładną rękę. Ponadto, Sąd Okręgowy ustalił, iż młodszy syn ubezpieczonej M. T. (2) nie pracował przed śmiercią brata. Koszty jego utrzymania pokrywała ubezpieczona T. T.. M. T. (1) dokładał ubezpieczonej kwoty związane z opłatami za węgiel, tj. koszt ok.1000 zł, a także dokładał na utrzymanie w sytuacji, gdy wydatki ubezpieczonej na

leczenie przewyższały możliwość finansowania z dochodów z tytułu renty rodzinnej. Z informacji uzyskanej z Urzędu Skarbowego wynikało, że dochód M. T. (1) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w 2016r. wyniósł ponad 65 tys. Za 2017r. M. T. (1) nie złożył zeznania podatkowego, gdyż termin jego złożenia upływał z dniem 30 kwietnia 2017 r.

W ocenie Sadu Okręgowego, materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przed Sadem pierwszej instancji, jak i uzupełniony w postępowaniu apelacyjnym daje podstawę do oceny, że syn ubezpieczonej M. T. (1) bezpośrednio przed śmiercią przyczynił się do utrzymania swojej matki T. T.. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, m. in. wyroku z dnia 21 listopada 2011r. II UK 65/11 do spełnienia przesłanki przyczyniania się do utrzymania, wystarczające jest wykazanie choćby częściowego pozostawania na utrzymaniu zmarłego. Zatem, nie musi to być znaczny stopień przyczyniania się. Kryteria te, zdaniem Sadu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy zostały spełnione. W związku z tym, Sąd Okręgowy uznał, że ustalenia Sądu Rejonowego i przedstawiona ocena prawna są prawidłowe. Zatem, wyrok Sądu pierwszej instancji odpowiadał prawu.

Z tego względu Sąd Okręgowy, na mocy art. 385 kpc oddalił apelację, jako bezzasadną.

K. A. J. Z. J. W.